

Kármán kedvenc szórakozása volt, hogy indiai kollégáit kitalált magyar népnépművekkel etette.

Ez úgy nézett ki, hogy Kármán komótosan kavargatta a reggeli kávéját a számítógépe előtt, s mellékesen megjegyezte, hogy már megint oda kell figyelni erre meg arra, mert ez a nap különleges, s bosszúsán, mint akinek nagyon elege van az évente ismétlődő ünnepi szokásokból, nehéz sóhajok közepette elmesélte az adott napban rejlő kihívásokat s örömeiket. A körülötte ülő indiaiak felpillantottak a monitorjukból, hallgatták őket, az arcuk eltorzult, s láthatólag erősen töprengtek azon, hogy Kármán ezúttal valós ünnepet mutathat-e be, vagy ez megint olyan átverés lesz, mint amikor beadta a fiúknak, hogy húsvét napján egy egész üveg márkás parfümöt illik adni a hölgyeknek. A hölgyek ezt persze jó néven vették, a jócskán kiköltekezett indiai fiúk kevésbé.

A parfümvásárlás nem tűnt furcsábbnak, minthogy egy alászállott isten meghal, feltámad, s ezt csokitojással ünnepli az egész kontinens.

Az indiaiak résen voltak.

Csak egyszer tudta Kármán beadni nekik, hogy a barátságot egy bödön zsír ajándékozásával kötik meg hivatalosan a magyarok, s hogy a hagyományos, piros paprikás zsíroskenyér nyilvános majszolgáltatása felhívás keretében. Azt is csak egyszer játszották el, hogy az indiai kollégák Kármán miatt nem jöttek dolgozni, mert aznap a házukat könyvek kitépelt lapjaival csinosították ki. Azt már nem hitték el, hogy a helyiek telente egy fenyőt hurcibálnak nappaljukba, hogy édes falatokat aggassanak rá. Mindennek azért ők sem ültek fel.

Kármán ezúttal Szent Iván éjjelét emlegette, mely során, őszirinte az emberek tüzet gyújtanak a kertjükben, vagy ha az nincs, a lakásukon – legalább a rezsó gázlángját illik megidézni ilyenkor -, s a tűzbe rituálisan beleszórják az exektől kapott csecsebecsüket, szimbolizálva ezzel a gonosztól való megszabadulást.

Ezek a mesék voltak a legnehezebben kibogozhatóak, mert keveredtek a valóság elemeivel, s ha a kollégák nyomozásba fogtak, találtak ilyen infót is meg olyat is, s a féligazságoktól soká ingatták fejüket, elveszvé a furfangos magyar folklórban.

- Nincs ilyen – szölte Samar erős akcentussal -, a barátnóm tudja, ő itt mindig is itt élt.

- Csak fél, hogy az ő limlomja is a tűzben végzi – legyintett Kármán.

- Hogy jön ide az az Iván? – kérdezte Samar gyanakodva, mire Kármán vállat vont.

- Ő lehetett az első. A nők kitoltak vele, és csak a lángok segíthettek.

Samar segélykérően pillantott indiai kollégáira. Azok jellegzetes egyszerű helyeslő-ellenkező fejmozdulatukkal válaszoltak.

- Miért jó ez neked? – kérdezte Samar, mikor Kármán már épp újra a klaviatúra fölé hajolt. - Próbálunk beilleszkedni. Nem segítesz.

Kármán megvakarta hegyes, borostával kiverett állát. Hirtelen elvgyorodott, rosszindulat nélkül, a felismerés derűjével.

- Vicces – közölte kurtán.

- Nagyon vicces – zsémbelt Samar. - A barátnóm a múltkor majdnem kidobott. Azt mondtad, Valentin napon olyan ajándék kell, amin gyomor van, mert a gyomorban van a legelementárisabb érzés, az éhség, és ezzel az éhséggel kívánják egymást a szerelmesek. Adtam neki egy bögrét a hasam fotójával. De csak kigúnyolta a köldökömet.

Kármán öblösen nevetett. A többiek a monitorjukba somolyogtak.

- Tényleg nem szép, hogy ezt csinálod – szölte közbe a maga szelíd hangján Nisha, ki az egyetlen nő volt az indiaiak között. Rózsaszín szárit viselt, éjfekete dús haját összefonva hordta.

- Talán nem örültél a harminc üveg parfümnek, amit húsvétkor kaptál? – kérdezett vissza Kármán.

Nisha az elpiruló Samarhoz fordult.

- Ne is figyelj rá. Mi úgy tudunk angolul, ahogy ő sosem fog.

Átváltottak angolra. Nisha még magyarázott Samarnak, de Kármán angolhoz nem szokott fülei nem tudták követni. Az indiaiak kacarásztak, Kármán kimaradt a nevetésből.

Ezután elcsendesedtek, dolgoztak. Ki-ki meredten bámulta a maga monitorját, kattintgattak, gépeltek, telefonálókkal egyeztettek, s folyékonyan tárgyaltak angolul, míg Kármán azon törte a fejét, mely jeles nap lapulhat meg még a nemtudás homályában, mely ködből csak ő, Kármán hozhatja elő az ünnepet.

Aznap Kármán az ebédjét az olasz befektetők körében költötte el. Nem is bánta, hogy nem ül a fűszeres ételek gőzében.

Az olaszokra jó benyomást szeretett volna tenni, de gyenge angolja révén csak hümmögött, s lemondóan tömte a szájába a tészta. Az ebéd végére egészen elment az önbizalma. Úgy érezte, a jómódú olasz befektetők őt heccelik, rajta élcelődnek, s ő még csak nem is érti, hogy ő a vicc tárgya. Csak érezte, hogy a rejtelmes angol mondatok mögött halovány lenézés dereng.

Az ebéd után kért egy cappuccinót. Egy csettintésre becsmérő szemek keresztútjében találta magát.

Nem tudta, mit vett. A többiek megvetően húzódtak el. Mikor belehörpintett a habos kávéba, egy asszony odaszólt, halkan.

- Nálunk ezt nem illik – angolul mondta ezt, vagy olaszul, de kínai is lehetett volna, Kármán értette, az asszony nézéséből értette, hogy súlyosan vett az illem ellen. Feléjük a turisták étkeznek így, egyből kiszűrik őket az ebéd utáni cappucinójukkal.

Kármán szíve összeszorult. Jó lett volna elkotródni már az ebédétől. De még ott fodrozódott előtte a fehér hab. Ahogy nyelt, mintha kátrány tapadt volna meg a torkán.

Honnan kellett volna tudnia? Ez ismétlődött a fejében. S különben is, az olaszok jöttek ide, az ő hazájába, és nem ő ment hozzájuk, az ő otthonukba. Annak illenék alkalmazkodni, ki más házába tér. Így érvelt magában Kármán, de a kátrány elviselhetetlen keserősége nem tűnt el nyelvcsövéből.

Mikor végeztek, senkire sem nézve szaladt vissza az irodába. Az indiai kollégák már a számítógépükbe bújva dolgoztak.

Kármán izzadt homlokát törölgette. Leült gurulós székébe. Megszorította az egeret. Kissé fellelegzett.

Samar irányába sandított.

A fiú elmélyülten magyarázott valamit a vonal túlsó oldalán lévő külföldinek. Arca elszánt volt, kezei ruganyosan jártak ide-oda, angolja akadálytalanul csörgedezett, s a vonal túloldalán lévő idegen hálás volt ezért, ezt Kármán így is tudta, hogy nem értette, miről beszélnek.

Kármánnak, aki a vezetője volt e részlegnek, most először jutott eszébe, hogy talán tanulhatna egy pár szót angolul s hindiül. Nem árthat.

Meg aztán megnézhetné azt is, ők mit ünnepelnek, minek örülnek, ahe-lyett, hogy kitalált jeles napokkal szédíti őket. Biztos jó néven vennék.

Magában megfogadta, hogy így tesz.

S mikor Samar két hét múlva megkérdezte, milyen érdekesebb napra lehet számítani – mert Kármán átlagosan havi két fiktív ünnepnap kitalálását hozta –, Kármán a fejét rázta. Nincsen semmi különös.

- Semmi nincs? – kérdezett vissza Samar, ki már e semmit is gyanakodva fogadta.

- Nincs – mondta ő komolyan, s egy pillanatra el is szontyolódott ettől a tényről. - Ünneptelen népség ez igazából.

Csendesen ültek. Samar részvétellel szólalt meg.

- Kár. Milyen jók voltak! Pedig nem is voltak.

Kármán úgy érezte, a nyelvcsövében megakadt kátrány felolvad. A keserűség könnyű, finom édessé változott. Olyan volt, mint az a furcsa, túlcukrozott édesség, amit az indiaiak desszertként eszegettek, s amitől ő mindig berzenkedett.

Most ez volt a legfinomabb finom.